בבהמה מהורה בלבד ע"כ . וכן מפורש בכחוב כי כל אוכל חלב מן הבהמה לשר יקריב ממנה

משם לה' ונכרסה ונו' אם למדת שמין כרת

אלא בחלב מן הבהמה שמקריבין ממנה :

ג האדם לפ"פ שנלמר כו וכו' . מפורש

מעשה: אבל המור הוא בעשה שהרי מנה וכו'. זה ינא לרבינו ממ"ש שם יכול יהא אף

בשר מהלכי שהים וחלב מהלכי שחים בלח

בת"כ שמין בשר מהלכי שחים בלח

פ"ב א מכלל שנאמר וכל בהמה. וכו'. בכל זו מפורשה בספרה בביאור. ודע שאין להמוה על מה שאמרו שלהו מיני בהמה וחיה שמאין כא ק"י פחזיר שבן וארנבת מח"ש אין מיסירין מדין ק"יו לפי שאלו כבר נאסרו בלאו הכל מכלל עשה מן התורה בביאור וכיון שכן אששר ללאו שלהן לבל מק"י:

ב לפיכך כל האוכל וכו'. שיעור הכזית מבואר בהרבה מקומות ומהם פרק גיד הנשה (חולין דף ק"ב). ומ"ש לא חלק הכחוב בתמאה בין בשרם לחלבם ר"ל שאין בחלב המפחלים כל הכשר (דף קי"ד) חומר בדם (מבחלב) שהדם נוסג בבהמם וחים ועוף בין סמאים ובין ססורים וחלב אים נוסג אלם

ב"ם נ והאוכל מכטר סמדם וכו' שכל מספר. סר"ן שמור סול בעשר. סר"ן בערק שע"ב השריך להוכית שהברייתות כדברי רביט :
ריסק

פרק שני

א "מכלל שנאמר וכל בהמה מפרסת פרסה ושוסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה שומע אני

שכל שאינה מעלת גרה ומפרסת פרסה אסורה. ולאו

הבא מכלל עשה עשה הוא. ובנמל ובחזיר ובארנבת ובשפן נאמר את זה לא תאכלו
ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה ונו' הרי למדת שהן בלא תעשה ואע"פ שיש בהן סימן
אחד. וכל שכן שאר בהמה ממאה וחיה ממאה שאין בה סימן כלל שאיסור אכילתם בלא
תעשה יתר על עשה הבא מכלל אותה תאכלו: [ב לפיכך כל האוכל מבשר בהמה וחיה
ממאה כזית לוקה מן התורה. בין שאכל מן הבשר יבין שאכל מן החלב. לא חלק הכתוב
בממאים בין בשרם לחלבם: [ב האדם אע"פ שנאמר בו ויהי האדם לנפש חיה אינו מכלל
מיני חיה בעלת פרסה לפיכך אינו בלא תעשה. יוהאיכל מבשר האדם לנפש חיה אינו מכלל
החי בין מן המת אינו לוקה. אבל אמור הוא בעשה שהרי מנה הכתוב שבעת מיני חיה
ואמר בהן זאת החיה אשר תאכלו הא כל שהוא חוץ מהן לא תאכלו ולאו הבא מכלל
אסמ'ג לחין קנו: ב מר יו"ד מ' מל סמ'ג לחין קנו: ג מר'ג לחין קנו:

מעשה על אפילסן ח"ל זה לא מאפלו זה בלא
מעשה על אפילסן ח"ל זה לא מאפלו זה בלא
מעשה על אפילסן ואין בשר מהלכי שחים
זחלב מהלכי שחים בל"ח על אפילחן . וסובר
רביע שאם היה מותר לא היו אומרים כן
אולא זהא ל"ח הוא שאינו אבל בעשה ישנו
והאלרן הכחוב למעשו מאינו שהוב ויהי ההאהם
לנפש חיה ואמ"פ שהדם והחלב <u>של אדם מותרין</u>
לנפתר מן הסודה כמו שנהבאר בחלב פ"צ ובדם
לעמרי מן הסודה כמו שנהבאר בחלב פ"צ ובדם
כלו שלא נסמות של האדם אינו אלן
כלי ובניע כל היולא מן הסממא פחל אין אונו
בלא של נסמורה הסידה האבו ודמו בפירוב

כדליקם בכרייםם החברת בכחובות פ' אפ"ת (דף ס') יכול יהא הלב מהלכי שחים ממא ודין סוא ומה בהמה שהקלת במגעה החמרת בחלבה אדם שהחמרת במגעו אינו דין שתחמיר בחלבו ח"ל ואת החלכי בחים ממא אל היא ממא ואין חלב מהלכי שחים ממא אלא מהור יכול אוציא את החלב שלינו שוה בכל ולא אוציא את הדם שהוא שוה בכל וח"ל "דה זה דה מה כם ממא ואין דם מהלכי בחים ממא אלא מהור עכ"ל הברייתא. הרי שהוחרו בפירוש מן הבחוב ואמ"פ שאין לע שעם במצות זה היה בדין שהרי הדם נהפך להלב ומזון החינות הוא וחלבו והיאך יהיה מאו ובדולו מדבר אפור והברייתא הזו כפשפה מסייעת לדברי רביע שאם היה בשר מהלכי שתים מותר גמור מן החורם מה ערך היה להשמע דמו וחלבו והיאך יהיא ממא

לחם משנה

לאו בכשר דהא כשמיעקה הברייתא לבסוף לא מיעשה הבשר אלא מלאו לחדיה משמע דלא איל דקאמר מעיקרא היי שיסיה בלאו וא"כ הדרא קושיא לדוכאה דאיך אפשר לימר כן והלא סיולא מן השמא במה בלא וא"כ הדרא קושיא לדוכאה דאיך אשבר לימר כן והלא סיולא מן השמא במה אבל לפי הלמה אבל לפי מלמר אבל לפי הלמת אבל לפי מלמר אבל בפי מאיד מעיקרא בברייתא אפשר היה להכחיש כלל זה ומש"ה האפרוך קרא. אבל קושיים הרמכ"ץ על רבינו היא דלפה האמה סובר הוא דבשר אדם אחרו ואלב זה מוחרין חד סוחר הכלל אשר לע דריואל מן השמא של דבריו אלם היה בשר מהלכי בהים מוחר דעם רבינו ואמר דהברייתא כפששה משיישה לדבריו אלם היה בשר מהלכי בהים מוחר משמע דאפיל לפי חים במור והילא ממנו שמא משמע דאפיל לפי ואל ניהא למישר הדכחיבול מהנו שמש משמע דאפיל לפי אלי והיה בסור והיולא ממנו שמש לפי מאי דש"ד היא מכחשת כלל זה אלא הוא טובר דכלל זה אלה להכתים לפי מאי דשלים לדערון ולא לפי האמת ואם כן קשה מה שהקשיחי, שוד קשה מה לפי מאי דשליק אדעחין ולא לפי האמת ואם כן קשה מה שהקשיחי, שוד קשה מה

פ"ב א ולאו הכם מכלל עשם וכו'. קשה לחם לם מנה גם כן העשה שכחב לחםה גבי להם הבי שבין:

גבי אדם זאם החים אשר חאבי והיכ לו לומר שעובר בשני עבין:

גדי אדם אדם או מחלבו וכו'. כתב ה"ה והולרך הכחוב למעטו מפני שכחוב בי החובל מכשו מפני שכחוב בי החובל מכשר הכה לוכו לומר בי לורך הכחוב למעטו מהק"ו שאתר שלחב שם בספרי בהמה שהקלם למעש החמרתה בחלבה וכו' וכוע שביאה הבריים בארוכה בדברי הר"ן בפרק אע"ש שהאריך שם, ע"ק על הרחב"ן שהקשה על רביע דהיואל מן הפשל ממל ואיך אפשר שיהים בפר המדם המלב והמלב והבי המו מוקר ומחל מו הרחב בער המדם מותר ומחלב והב ביואל מו הרוב בל ולל מדו" בשם הכ"ן בשח היואל או הבשר שוה בכל דאיך אפשר דהחלב יהים מותר ולל אוליא הבשר ששה בכל דאיך אפשר דהחלב יהים מותר ולל אוליא הבשר והוא מות רבינו דאין אותו כלל אלא לפתאין בלאו קשה דהבריים לשחבר ולא אוליא את הבשר הכוונה שיהים כלל אלא לפתאין בלאו קשה דהבריים מהמרה ולא אוליא את הבשר הכוונה שיהים כלל אלא לפתאין בלאו קשה דהבריים משחבר ולא אוליא את הבשר הכוונה שיהים

משנה למלך

דא דקר"ל אין מוסירין מן סדין אם סוא דוקה אוסרם אבל פשם מיימינן מק"ו או דלמא אך עשם לא מיימינן מן סדין פיין כדכרי כ"ם פש"כ מכ" שכת וכמ"ש כרכ לה"מ שם וע"ש: ג' מיימינן מן סדין פיין כדכרי כ"ם פש"כ מכ"ל מכם הדמורי בר"פ דם בחישה לשף ג ודאוכל מכשר החדם כו". קשיא לי בסכרת רכינו סלוו מססיא דאמרי כר"ש דם בחישה לשף ולכסמם מם אלו שםם משמאים שומאם קלם וחמורם ויש כסם איסור וסימר ילא דם

מסלכי בחים בחינו מעמח טומחם קלם ילחו דגים וחגבים שחין כסם חיסור וסיחר ע'כ. וחי כסברם רבינו דכבר מסלכי בתים אסור כין מן ההי וכין מן הפת אמתי אנטריך למשט דם מסלכי בתים לפי באין ככש מותאה קום חופוק לים לפי שאין בפן היתר ואגן בשינן דומיא דעוף וכסמה שיש בהן היתר . וכ"א א"כ דבעינן שיטים ככש סיתר דותיא דעוף ובסמה א"כ עוף שתא ובסמה שמאה מנ"ג שדתן אכור הא אין כהם היתר. כבר פמדו פל זם הפום' שם ופירצו דשאני פוף טמא ובהמה עמאה שים במינם איכור וסיתר א'נ דקודם בחינה סים כם איכור אבר מן סחי ולאחר בחינים ליכא ע"כ. אך גכי מסלכי שתים אין ספרש כין קודם שחישה לאחר שחישה וא"כ הדרא קוביין לרוכתה דלסכרת רכינו אמאי לא מישטו דין מסלכי שחיש לפי שאין בו היחר. ומ"מ נראה דאין להכריע מסוגיא או כלל נגד סכרת רכינו ז"ל דהא אליכא דכ"ע קשה דלא הום צריך בנמרא לכל הני צדדי שאמרו שם כגמ' דכנד של סיתר ואיסור כים יכול למעם ככל שרצים וכינים וכן כנד של טומאם קלה והמורה כים יכול למשע הכל שרצים והגכים דכנהו לים כהו שומחה המורה וכמ"ש הפום" שם . עוד היה נרחה להכיא ראיה להכרת החולקים על רכינו וש"ל דאין בנשר האדם איסור מן החודה כלל כמ"ש ה"ה ז'ל מססיא דאמר'' בפ"ק דבכורות דלרכנן אמרי' הואיל ואיסורו הישוכו לכל דבר איסור לא בעי מהשכם דאמאי לא דהו סכרא זו מדחנן כפ"צ דעוקלין החותך מן האדם. כו' הרי אנו לריכין מהשכם ואי כשר מסלכי שה ש אסור אמאי בעי מחשכם הא אמריען דאיסורו חישובו וליכא למימר דמחני" ר'ם סיא דלים לים איכורו חישובו דכא כיפא דמהני' קהגי ר'ם אומר חוץ מן בעבניות ומדכיפא ר'ש ריבא רכנן. ומיסו גם סכרת זה ליתים דהא קתני ומן הכהמה ומן בעוף ואם כן חיקשי ים ישר וכנן לחמי כמי ממשבה כא כשר הם נתום דבר ועל בנטעם זמן בכוף יושם כן ייקבי דל בכן אחתי בין ממשבה דלי בכן אחתי בכן אותי בכן אחתי בכן א יש הילוק כין מת עכו"ם לושראל יש"ם כאורך כי שם כיתו): בין מן סחי כו". שיין כחבו" הכבב"א סי" שם"ד דאין איבור אבר מן החי כבשר האדם וכן פוא דעת הרמב"ן בפירוש התורה ש" שחייר. אך סריטב"א כחידושיו פרק אפ"פ כתב באבר מן סדי נוהג כאדם יע"ם. ומ"ם כין מן המת (א"ה שיין מ'ם סרב סמהכר פי'ד מס' הכל):

ואין לחמוה ממ"ב אין מוסירון מן סדין לפי שאנו ככר נאשרו כלאו סכל מכלל נעשם כו". ורכינו עלמו כמב כן בפירוש כמנין המלוח והרמכ"ן ז"ל בסשוחיו בשרש השני סחר זה העיקר בראים עלמו כמב כן בפירוש במנין המלוח והרמנו ועיין בהימב"ן בפירוש הסורה. מיהו מהא דששרא גבו מחשרסם מכסה אבי האחות מאביו ומאמו ועיין בכימב"ן בפירוש הסורה. מיהו מהא דששרא גבו מססת מסכה שליב מוכן כדי בינו בו"ה מכל "בינו ב"ה מכל איבורי מוכח דין ו" בהי עלה מכן מכן מכן מל מכן מכן המלוח מכן מכן מכן מכן מס, ובה ניהה בינו ב"ל המלוח בל המימבו הק"ו משור כו" וקשיא לי לה און מוסירין מן הדין. וב"ח דלא לכלותות הוא אכל איל הליכור בעומה וכח"ש מרן בכללי בכלמו דלשף און מוסירין מן סדין סייע דוקא לכלקותו הואל אל לאיכור בעומה וכח"ש מרן בכללי דכובש הוא לא לותר מלוח לובל מים און מוסירין מן סדין מייע דוקא לכלקותו אכל איכור אל אוכל מק"ו וכי ארא איטורא להיכל פל לימה דפשים דבלבון הוא לומר לאיו מי איכא איטורא מרום בלכד אפא לומר שאין באכילה הפושל משום דכובר כל הבל אות באין באין במין באכילה הפושל משום דכובר הבא הבין בלכלי הבל אות באין באין במין באום הם לא לנהיות רשות בלכד אפא לומר שאין באכילה הפושל משום דכובר כיו הבא שלים ביו ביות בלכד אפא לומר שאין באכילה הפושל משום בלכד הבא ליים הביות בלכד הבא לומר שאין באכילה הפושל משום בלכד הבא לא בלכדם ביות ופסוק זה לא לנהיות רשות בלכד אפא לומר שאין באכילה בא לאות באין בארות בלכדם ביות ופסוק זה לא לנהיות רשות בלכד הבא לומר שאין באכילה ביות הבא ביות הביות בלכדם ביות ופסוק זה לא לנהיות רשות בלכדם ביות בלכדם ביות ובלים הבל ביות הביות הביות בלכדם ביות ובלים ביות בלכדם ביות הביות בלכדם ביות הביות הביות ביות בלים ביות ביות ביות בלכדם ביות הביות ביות בלכדם ביות הביות ביות ביות בלכדם ביות בלכדם בלכד הבללו ביות ביות בלכדם ביות ביות בלכד אפות בלכד הביות בלכדם ביות בלים בלכדם ביות ביות ביות בלכדם ביות בלכדם ביות ביות בלכדם ביות בלכדם ביות ביות בלכדם ביות בלכדם ביות בלכדם ביות ביות בלכדם ביות בלכדם ביות בלכדם

פ"ב א מבלל בנאמר וכל כהמה מפרסת פרסה ונו" שומע אני שכל שאינה משלת גרה ומפרסת

פרכה אסורה ולאו הכא מכלל עבה כו'. כתב ה"ה ו"ל ככא זו מפורשת בספרא

ואפ׳ם קביא לכו מבום דאין מוסירין מן סדין . (א׳ם פיין כם׳ גופי סלכות וכם׳ מולל מאם סי׳ כ׳):

אבל

מגדל עוז

פ״ב מכלל פואמר וכל כסמה מפרכת פרסה עד' בין בצרה לחונה. הכל מפורש בספרא: האדם אצ"ם שלאמר כו ויהי האדם לנפש היה וכו' עד מכלל עשה עשה בי"ה מפורש פ״ה דכפרא וכן כהכ בר"מ ו"ל הקולי והנגי עמיד עוד להאריך כזה פ"ג של אלו ההלכות: